

[Forsvarsministeren]

trods sit klart politiske præg tydeligvis ikke har haft til hensigt at splitte; det har vi nemlig ikke brug for. Vi har brug for, at vi nok kan diskutere nogle synspunkter med hensyn til, hvad vi kan eller bør i en sådan situation, men ikke at vi sætter en enighed over styr.

Jeg er vel klar over, hvor farligt et område dette her er, for når man diskuterer grader af engagement i en sag, kan det jo nemt komme dertil, at debatten i sig selv giver et indtryk af, at der er en større uenighed, end der faktisk er, og jeg appellerer også til, at det ikke bliver resultatet.

Jeg tænker også på, at jeg netop har erfaret, at min franske kollega i går måtte vige sin post som forsvarsminister på grund af en intern diskussion i Frankrig om grader af engagement, men, må jeg indrømme, på et helt andet niveau end det, vi diskuterer fra dansk side, men alligevel i princippet en diskussion, som selvsagt føres i en række lande. Og det kan næppe være anderledes – det er vel naturligt, at en sådan diskussion føres – men det må ikke sætte den brede enighed over styr.

Jeg noterede mig dernæst, at der hos flere ordførere – f. eks. hr. Trøjborg og hr. Lysholm Christensen – var et tonefald i debatten, som gjorde opmærksom på, at man forbeholder sig, at der kan komme en udvikling, som vi ikke i dag kan tage hensyn til, fordi vi ikke kender den. Jeg skal være den første til at sige, at hver dag i denne ulykkelige krig har sine overraskelser, sine uventede begivenheder: Angrebet på Israel, flytningen af fly til Iran og andre dispositioner, som vel ikke engang de utvivlsomt meget kyndige militære kommentatorer i massemedierne ville være i stand til at forudse dagen før de fandt sted.

Derfor tror jeg, det er vældig godt, som jeg også lyttede mig til i denne debat at ordførerne og dermed partierne siger, at der kan være en situation i morgen eller i overmorgen, hvor vi må nyvurdere graden af engagement også i forhold til det gode skib »Olfert Fischer«, der kan få opgaver af forskellig art, som vi måtte ønske at bede dette skib om at udføre ud over den, som det i øjeblikket udfører på FN's vegne, og som vi jo stort set alle sammen er enige om.

Jeg skal sige til hr. Poul Nødgaard, som i sit indlæg var inde på spørgsmålet om, hvad vi skal gøre, hvis Tyrkiet bliver angrebet af Irak, at det egentlig er en ganske anden diskussion

end den, der hviler i det foreliggende beslutningsforslag, men kun for en ordens skyld, for at der ikke kan sluttes modsætningsvis, sige, at NATO-solidariteten efter regeringens mening er meget væsentlig, og at vi heller ikke gennem en debat om denne sag bør sætte spørgsmålstegn ved det; det kunne være et forkert signal at give til omverdenen. Men en diskussion af rækkevidden af NATO-pagtens § 5 ligger efter min opfattelse uden for det, som vi egentlig diskuterer her i dag, men for en ordens skyld: der må ikke være tvivl om regeringens holdning i det spørgsmål.

Endelig til det, som jo også er blevet et udtryk, der er gået igen i denne diskussion, at »Olfert Fischer« ikke skal luske af. Det var hr. Arne Melchior, der mindede os om dette udtryk. I den forbindelse kan vi i fællesskab notere os, at det jo heller ikke er det, der er sket. Det udtryk har egentlig ingen steder hjemme i den forstand andet end som en tænkt situation. Det, vi har besluttet os til med stor bredde, er, at »Olfert Fischer« bliver i området, løser sine opgaver, som FN har anmodet om det, og derigennem stadig gør en værdifuld indsats.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg ville ikke tidligere under debatten forlænge de korte bemærkninger række, men jeg vil gerne i anledning af hr. Gert Petersens betragtninger om Mussolinis overfald på det daværende Abessinien – altså at det ville være gået sådan og sådan, Italien ville været løbet tør for olie og måtte derfor have tabt krigen – sige, at det er altså kun hvis, såfremt, ifald. Man kan jo i virkelighedens liv ikke spille stykkerne om og give anden akt en anden udvikling. Mon ikke Tyskland og Spanien ville have fundet ud af at skaffe ham den olie, han havde brug for, med nogle af de internationale sjakrere? Det kan højst være en formodning.

Endvidere siger hr. Gert Petersen, at tålmodigheden ikke har været lang nok fra allieret side. Sjovt nok kom han i sit indlæg ind på en række forhold, som kunne tyde på, at han mente, den havde været alt for lang, da han omtalte giftgasmordene fra Saddam Husseins side. Jeg tror nok, jeg hører til dem, der mener, den har været for lang.

Også hr. Jørgen Estrup siger, at ikke alle fredelige midler har været udnyttet og afventet.